

CAO News 3

Horolezecký časopis severočeského regionu č.068

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 7, číslo 068

-- Since 1999 --

Březen 2005

PRAVDIVÉ HORY...



VLADIMÍR
PROCHÁZKA

„Horolezectví dnes pěstují milióny lidí na celém světě. Usídlilo se v jejich srdcích, neboť hory jim umožňují cítit osamělé opojení z temně modré oblohy nad jiskřícími štíty, dávají jim znovu příležitost, aby projevili sílu a odvahu v drsných přírodních podmínkách a aby se sdružovali v nejryzejším přátelství. Ano, v horách je všechno opravdové. Můžeš v nich poznat sebe sama, svou sílu i svou slabost, prožít skutečnou radost i bolest...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Maltatálské ledíky
- ✓ Stavění Čertovy věže
- ✓ Přejchod Roháčů
- ✓ Labské okénko Jéni Paula
- ✓ Pamětnické okénko
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...



Maltatál, Míra Salaba, HO Tisá, únor 2005

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.



Jiří Chára
Předseda CAO Děčín



Březnová schůze vyšla na 2.3.2005. Konala se v restauraci **Na Kocandě** v Děčíně Starém městě, snad jsme se už natrvalo uchytili. Účast byla slušná, po delší době se objevil i **Petr Horák**, přijel také **Pavel Naštický** s manželkou.

Jako milí hosté se zúčastnili **Milan Myšák Myšík**, **David Nehasil** a **Jan Jéňa Paul**. Šuškal se, že by se mohl objevit **Tonda Malák**, bohužel mu to nevyšlo, snad příště...

Program březnové schůzky:

- **Pozvánky na akce.** Na březen se sešlo hned několik pozvánek z různých oddílů na různé podniky – Výstava fotografií Horoklubu Chomutov, nácvik lavinového vyhledávání od Teplíčáků, Vysoké Tatry od Alpinu, maškarní bál v Bělé a další..
- **Zápis z VK.** Seznámení s výsledky jednání VK Labské pískovce, seznam prvovýstupů za rok 2004, zrušené cesty, nový správce pravého břehu Labe (Jan Paul) atd.
- **Nabídky cestovních kanceláří.** Došly nabídky od několika CK na zájezdy do Alp a jiných pohoří :o)
- **Kalendář akcí.** Byl rozdan aktualizovaný kalendář letošních akcí. Pozor, některé termíny jsou stále s otazníkem..
- **Průvodce na Labák.** Blíží se termín uzávěrky a datum vydání nového průvodce po Labáku. Přibylo mnoho cest včetně těch nejtěžších, ale i dost nových masivů a stěn. Bude z čeho vybírat!
- **Různé.** Lyžování, Jizerský člověk, HZ, fotografie, MTB, ledy a Montare 29“...

Po skončení „oficiální“ části se rozproudivla nevázaná zábava až do zavíračky. Vylezlo se nevídané množství cest, někteří se nezalekli ani desítek, naplánovalo se něco kopců a probralo se všechno možné i nemožné. Inu, tak to má být a třeba už na příští schůzce, budeme moci využít i perfektní terásku :o)



Únor i začátek března nešetřil mrazem a sněhem, takže se naše aktivity spravedlivě rozdělily mezi běžky, ledy a překližku. Jen ti nejzavilejší mlsně procházeli po pás ve sněhu skalami a tiše se modlili za brzký příchod jara...

Krásné dny plné lezecké pohody a zážitků!!

Horám zdar!

Maltatálské ledíky

5. - 6.2.2005

Michael Vyleťal
HO Tisá

Pátek odpoledne a já se nemůžu dočkat až vyrazíme do Rakouska. Po všech promarněných víkendech jsem myslel už jen na tenhle. Domluvený jsme byli už dlouho a konečně to přišlo. Rychlá domluva, kde se kdo s kým sejde a kluci Míra Salaba (HO Tisá) a Miloš Král (HO Spartak Ústí n.L.) už jsou u mně doma.



Do malinky Hondy to zkusíme všechno narvat a to jsme zatím jen tři. V Praze nabíráme Honzu Horáčka Horáka (CAO Děčín), který přichází s jedním stolitrovým batůžkem a ještě druhým, jen asi čtyřicítkovým. Nechápu jak je to možný, ale jsme zabaleni a vyrážíme.

Vychutnávám si řízení a za chvíli nás vítá Rakousko cedulemi o Temelínu. Cesta bez problémů, jen si dávám pozor abych nevyfasoval nějakou fotečku do alba od místních radarů. V jedenáct už usínám, a tak předávám volant Milošovi. Do Maltatalského údolí dorážíme ve dvě ráno. Před posledním kopcem ještě nandáváme řetězy a za chvíli jsme v cíli. Kopeme místo pro čtyři lidi a kus auta a už ležíme ve spacácích.

V půl osmý už je Horáček na nohou a mumlá něco o vstávání, o kterém my ostatní nechceme ani slyšet. No ale nejsme doma a tak vstáváme, rychlá snídaně, čaj, zabalit a ve dvojkách Míra s Milošem a já s Horáčkem vyrážíme vstříc ledovým hrátkám. Kluci jeli dolů na začátek údolí, my s Horáčkem jsme pěšky vyrazili do horní části. Projdeme údolí a otvírá se nám nádherný pohled - vpravo led, vlevo led, tamhle další, tamhle taky, no nádhera. My ale jdeme na led, který už Honza lezl a chtěl by se na něm ještě vyřádit. No co, já tu jsem poprvé, a tak poslušně poslouchám a jdu.

Nástupy k ostatním ledům jsou v minutách, my ale vyrážíme dál, tak se těším, protože ten náš led bude určitě ten nejlepší v celém údolí. Vrstva sněhu na cestě je zatím trochu prošlápnutá, ale za chvíli se z cesty ztrácíme a začínáme se brodit po pás ve sněhu. Poprvé jsem trochu nervózní, ale co bych pro nejúžasnější led v údolí neudělal. Po hodině cesty už mě to začalo pěkně sr...! Horáček to měl v klidu, jak je dlouhý, tak mu ten metr sněhu nevadil, ale já, když jsem šel v jeho stopách, tak jsem zůstal vždy rozkrokem na sněhu a boty mě plandaly ve vzduchu.

No nic, po hodině jsme zas šli na správnou cestu a já pořád koukal na ty krásné a přístupné ledy na druhé straně břehu. Druhá hodinka už byla skoro procházka jen po kolena, a tak jsem byl v klidu. Skřípal jsem sice zubama, ale nic není zadarmo. Konečně jsem došel Horáčka, jak koukal do našeho žlabu, ale radost na něm vidět nebyla. Já, pln odhodlání, zrychlím tempo, abych konečně viděl tu naši výzvu, nejlepší led v údolí. Když přijdu do žlabu, kouknu vzhůru a... čelist mě spadla dost hluboko. Po dvouhodinový dřině vidím sněhovej žlab, ve kterém je tak pět metrů ledu. V tu chvíli jsem Horáčka nenáviděl.

No co, cesta zpět by byla zbytečná a aspoň jsem rozhybal své líné tělo. Shodím bágel a beze slova se oblékám do sedáku,

nasazují na sebe všechny matroš (kolem deseti kilo), uvazují púlky a vyrážím. Aspoň se porvat s tím sněhem. Probrodím se pod pětimetrový položený prásk. Led je průhlednej a pěkně se štípe, ale valím to bez jištění hore. Po výlezu se před námi přeci jen objevila pěkná ledová stěna, uprostřed i kolmá, no docela dobrý. Po cestě jsem ale viděl lepší, pořád ještě s Horáčkem moc nekecáme, jen nutnosti. Pouštím se do toho, led nic moc, ale ubíhá to docela dobře. Řežu jeden šroub za druhým a valím to. V půlce se mě nějak svírá zadní část a já se raději malým traverzikem sunu doprava ke standovacímu stromu. Zatím jsem v pohodě a nechávám se Horáčkem i fotit (na ledu to dělám jen když už se cítím fakt bezpečně nebo když už mě to nemyslí a mozek je vyčerpán).



Foto a já se pouštím do poslední části osmdesáti stupňového sněhu. Šlapu v mačkách a pořád nic, postupuji asi po pěti centimetrech a trenky pomalu mění barvu. Šroub už není kam zavrtat a já už se opravdu bojím a nadávám si, že jsem si nechal od Horáčka sundat poutko z cepínu, prej abych byl lepší. Dopadlo to dobře, nakonec se mě podařilo dojít až ke standu a zařvat ZRUŠ. Člověk až tehdy pozná, jak je tohle slůvko v lezení pěkné.



zfirmovatěla. Už jsem se na něj nezlobil a byl rád, že jsme to v pořádku přežili.

Večer jsme si udělali večeri a poté vyrazili na pivko. Bez Horáčka, ten si chtěl vychutnávat zimní hory a jasnou oblohu a tak zůstal venku. Dali jsme si každéj škopek a kluci vyprávěli o tom, jak lezli třístametrový ledu, což byl zmrzlý strmy potok, několikrát standovali a bylo tam plno lidí, i ženskejch. Z toho měli největší radost. Ale protože jsme byli pořádně unavený, tak jsme dopili a šli brzy spát.

Ráno vstáváme už v sedm, rychle snídaně a jedem zas nahoru. Domluvili jsme, že půjdeme na velký led, abychom

lezli vedle sebe. Po čtvrthodince dorážíme pod ledík, no nádhernej přístup a zas to stejné. Rychle do sedáku, maček, zbraně a hurá do ledu. Včera jsem koukal jak to lezli nějáci borci a vytočili tři délky, tak vzhůru. Horáček vyrazil první, aby si trochu zalez na prvním, protože včera jsem mu to skoro celé vybral já, tak řádí. Zatím se moc nechce jistit, takže mám pohodu, asi v deseti metrech šroubuje. Já šroubuju ještě rychleji, abych si udělal stand a jistím. Horáček je ale skvělý ledový lezec a už hlásí stand. Jsem natěšený a letím nahoru. Za chvíli dolezu Horáčka a protože led je opravdu špatnej, ani se nechci dívat na jeho jednošroubový stand a valím další délku a standuju u kořene stromu. Honza mě zas rychle dobíhá bez dobírání a už koukáme na naši výzvu.

Tak takhle jsem si jí představoval! Skoro délka místy kolmého ledu. Pane jo, to je nádhera! Přestože nemám po včerejšku moc morálu, Horáček mě pouští prvního a já s ohromnou radostí jdu. Přeběhnu malé sedýlko a stoupám. Zatím v pohodě a s klidem dávám první šroub. Vyhližím jak dál a nalézám žlábek v nejtěžší kolmé stěně. Dám ještě další šrouby od strýčka Blacka a stojím před devadesátkou ledu, deset metrů výšvih. Nějak se mě zas začínají barvit trenky. Chvilí přemýšlím i o tom, že se nechám spustit a Horáček to doleze. Na to ale už vůbec nemám morál, spouštět se za šroub, tak raději nahoru. Honza už asi tuší, že to není až taková pohoda, takže mi radí mírnej traverz doprava. Moc se mně nechce ze žlábků vylézat. Je to hrozný. Už se celej klepu, ale ruce mám zatím jisté. Několikrát to zkusím, ale moc to nejde. Zbraně mě neposlouchají (bez toho poutka pakárna) a v písťalovitým ledu nechtějí zatnout. Šroub už je pěkně daleko a mně to nejde nahoru ani dolů. Ještěže andělé strážný byli nablízku. Posunuli slunce trochu vejš, led trochu natál a cepín držel jak přikovanéj. Rychlé kroky nahoru, ruský šroub a už volám dolů „nebyla by fotečka?“.



Cítím se v pohodě, tak mám humor. Ale ještě nejsem na konci. Lezu dál a kvalita ledu se zhoršuje, dolu házím co to dá a Míra s Milošem nadávají, protože prolézají pode mnou. Vnímám co říkají, ale nemám čas jim odpovídat, musím se jen soustředit na kroky. Zas malý výšvih a cepíny nic moc, udělám krok, mačka se špatně zabodává. Neva, zvedám to raději na pravé. Ta ale ulítává - našťestí mě udržela levá. Trenky jsou už totál hnědé. Soustředím se jen na stand. Nešroubuju, neposlouchám kluky, jen žvejka a opatrnost. Nakonec přeci jen dolézám, cvakám smyci ke stromu a už zas to krásné „zruš!“.

Sedám a koukám do krásného údolí a jsem rád, že lezu. Horáček to zas přebíhá, jak kdyby to byl chodník a nechává klukům zavrtané šrouby. Miloš tahá a je strašně rychlej, Míra za ním taky a já jen přemejšlím, proč jen mě to trvalo tak dlouho. No asi nejsem zas tak dobrej, ale i tak mě to moc bavilo a hlavně - přežil jsem.

Jelikož led už je od slunka rozpálený, tak už to nahoru nemá cenu a jedem dolů. První slanění - pohoda, druhý s kratším lanem a my si děláme na štandu srandu, že Horáček nic neříká a jak je ten vtip o tom krátkým lanu a slanění, jak horolezci na to neupozorní. Ráda je na mně a jedu rychle dolů. Cítím, že lano je nějak hodně lehký a přitom dolů je to ještě deset metrů. Lano končí v půlce slanění. Horáček dole s čajem v ruce, smích na tváři a mezi vousy volá, „připrav si cepíny, nestačí to“. „Néééééé, já už nechci žádné lezení!! Žádný cepíny, žádné ledy, už jsem bez morálu, bez síly...“ Co mi zbylo - vyndávám cepíny a těch posledních pár metrů lezu pět minut, než se dostanu dolů.



A to byla poslední tečka za parádním ledovým lezením v Maltatalu. Bylo to prostě super!!

Užitečné info:

Ústí - Maltatal 630 km, cestou jeden placený tunel 10 EUR; Nutnosti jsou sněhové řetězy, poslední úsek silnice je ledovej. Spaní - venku kdekoliv, ale s rozumem (zas tam byly vidět po českých horolezcích odpadky) nebo penzion za 25 EUR včetně snídaně, pivo 2,5 EUR.

Většina slanění je za stromy a je dobré mít 2x60 m lana.

Průvodce na internetu www.maltatal-alpin.at. Určitě vyražte!

Jak jsme stavěli Čertovu věž

Neverland Karla Bělina

Pavel Kýsa Bechyně

Praha

P i p, p i p, pip, pip, nesmlouvavě pípá budík. To už je z ráno? Hrůza. Ta noc je stále kratší a kratší až bude úplně nejkratší. Vstávám, zapínám konvici na kávu, do trouby dávám rozpéct rohlíky. Jdu se umýt pod studenou vodu, abych ze sebe smyl předchozí pracovní den, dobalím bágel, posnídám a fofrem na tramvaj, abych stihl v 6.00 vlak z Prahy do Povrů, kde už jistě netrpělivě přešlapuje Karel Bělina.

Cesta uběhla bez zvláštních příhod, jen průvodčí mě drze vzbudil, když se chtěl přesvědčit, zda nejsem černý pasažér.

V Povrlech vystupují a rychlými kroky vyrážím k Bělinům. Karel už na mě z dálky mává a když k němu dorazím, pobízí mě do schodů, kde už voní kávička od Fróny. Popijíme a klábosíme. Tedy abych to upřesnil! Oni dva mluví jeden přes druhého a já nestačím odpovídat na trošku nesourodé otázky, jak se upravuje kapr po stažení, kolik máš už prvovýstupů atd..

„Karle“, povídám, „když už jsem tady, mohl bych si vyfotit tu tvoji soukromou věž, co máš na zahradě?“

„No to je jasný! Jen jí musíme postavit. Ona mi spadla, voda jí podemlela.“

Vyrážíme oba na zahradu, kde vidím v kopci upravené záhony a na jednom z nich leží spadlá věž. Ráz dva, hej rup a věž zase už majestátně stojí na svém místě.

„To je kolík, vid’?!“ říká Karel. „Takový kdyby jsme měli i my, to by ženský šilely!“

„Hlavně by nesměl ale padat, jako tenhle“, říkám já.

Vytahuji foťák a hledám vhodnou pozici na focení. V tom Karel říká: „Moment! To chceš fotit mojí věž i s tím křovím co roste před věží?!“ a se sekýrou v ruce už nekompromisně utíná překrásné růže, které si vysázela Fróna a o které tak dobře pečuje.

Zírám s otevřenou pusou a říkám: „No tě pic, to bude sekec až to Fróna uvidí.“

„Jakej sekec“, říká Karel, „však dobře ví, že když se dělá nová věž, tak se to musí kolem dokola důkladně očistit, aby jsi měl při lezení dobrý rozhled!“

Pak se ale zarazil (bylo vidět, že si není tak zcela jist svým úsudkem) a po chvílce přemýšlení říká: „A víš ty co? Dneska má Fróna narozeniny, tak ty jí těmi růžemi popřeješ.“ Sbíráím růže a s myšlenkou jestli stihnu spočítám ty schody co vedou od Bělinů vyrážím gratulovat. Vcházím do kuchyně přesycené vůněmi, kde je hned vidět, kdo zde kraluje a s nejlepším úsměvem na rtech přeji Fróně vše nejlepší. Dostávám sladounkou pusinku a vidím na jejích očích, jak je ráda. Trochu jsem si oddechl a říkám si, tak tohle bylo o fous, když v tom se za mými zády ozve Karlův hlas: „...Že nevíš Fróno odkud ty růže jsou?“ Zůstal jsem jak zmrazený a v očekávání odplaty jsem se přikrčil a čekal, jaký trest bude následovat. Fróna ale s ledovým klidem odpověděla: „Já tušila, že to nebude jen tak. Karel má totiž ve všem nějaký háček. Jasně že vím, odkud ty růže jsou. Doufám, že jste tam nechali alespoň kořeny.“

„To víš že nechali, to by jsme ti neudělali“ na to Karel a šeptem mi dodává: „Já nemohl najít rýč.“

Po gratulaci jsem se odebral nafotit věž ze všech stran. Při focení mi Karel sděluje, že na té skále měl i horolezce, ale když spadla věž, tak ho to asi zabylo.



Ještě jeden snímek a s úsměvem odcházíme na druhou kávičku a na cukroví. Popijíme a Karel mi ukazuje vrcholovou schránku z věže. Listuji knihou a zírám, kolik je tu německých zápisů. Beru tužku do ruky a podepisuji se. Je málo lidí, co se můžou pochlubit zápisem na tak významné věži.



Dopijme kávu a vyrážme do Rájce tentokrát na opravdové klenoty.

Foto © 2005 Pavel Kýsa Bechyně

Přechod Roháčů

Velikonoce 2004

Karel Pilch & Pavla Vlasáková

HO Tisá & HO Ústí nad Labem

Po tradičním lehkém odjezdovém chaosu, vykropení se v romanticky nasvícené Olomouci, strávení vynikající nazelenalé sekačky ve slovenské nádražce a nezbytném požití malé borovičky na šťastný návrat, vyskakujeme s Pájou v deset hodin z busu u hájenky na rozcestí červené značky směřující na Sivý vrch. Protahujem těla, rovnáme bágly a plní očekávání začínáme stoupat vzhůru do hor. Cesta necesta, do sněhu řádně zachumlaným lesem, vede naše funicí postavičky kolem Biele skaly a bizardního zajímavého seskupení Radove skaly na Sivý vrch. Tady nám poprvé defiluje část hřebene Roháčů táhnoucí se do dáli v celé své tiché syrové kráse. Po porovnání reality, mapy a našich plánů opouštíme „Sivák“ a pelášíme dolů do sedla neb žaludek nemá pro naše rozjímání pochopení a hlasitě se domáhá svých práv. Siesta však kromě ukojení toho řvouna přináší aj zjištění, že jsme odlehčení batohů pojali velmi z gruntu a v teple domova nechali lžice, které musel zastoupit kolík od stanu, vyhlodaný chleba či v případě brrrkaše kolečko salámu, ale jak říká klasik: „v žaludku se to stejně potká.“



Pohled zpět ze sedla na Sivý vrch

Po prohrátí všech kostí na divoce hřejícím slunko vydáváme povel našemu unavenému pohybovému ústrojí ke startu do táhlého stoupáku na Brestovou. Po necelé hodině jsme na vrcholu. Při sestupu do sedla Parichvost, ze kterého stékají do hlubokých dolin pod námi příkré svahy, se mi hlavou honí vzpomínky na ing. Vavrouška a jeho dceru, a na mnoho dalších obětí, které si tyto krásné hory vyžádaly.

Při výstupu vydatně a až nepříjemně vysněženým SZ úbočím na Salatín nás prodlužující se stíny tiše upozorňují, že nezbyvá již moc času do doby, kdy hory zahalené do temného hábitu noci budou tiše měnit přes den natavený sníh v jeden ledový blok. Rozhodujeme se pro první bivak kousek pod vrcholem Salatína. Fouká silný vítr, a tak se pokoušíme vykopat záhrab pro náš stan, který kotvíme vším co je po ruce (cepíny, mačky, hůlky, kolíky, lžice jsme využít nemohli – viz. výše). Vaříme čajdu a vrháme se na první brrrkaši – vynikající!!

Ani nevím jak, ale najednou mně za víčka tahá světlo přicházejícího dne. Spali jsme jak zabítí. Nicméně to že žiju a vše je OK signalizuje i můj úhlavní ranní nepřítel - močák a já se musím kvapem vyvenčit do mrazu. Ale ještě že tak. Právě se totiž zvedá opona noci a začíná první dnešní dějství nepopsatelné hry světél a stínů nad Tatrami. Budím Páju a v opojném tichu vychutnáváme nádheru zrození nového dne.

První prověrku dnešního slunečného dne, Skriniarky, zvládáme díky mačkám a tvrdému firmu poměrně rychle. Pod vrcholem Spalené protahují mrazem noci ztuhlá těla další tři dvojice. Zdržujeme se jen chvíli a strmě stoupáme na Pacholu..

Při zhoupnutí v Baníkovském sedle závistivě pozorujeme



dva skialpinisty frčící si to kolem nás. Na vrcholu Baníkova dáváme lehkou sváču a necháváme naše oči stále častěji spočívat na Ostrém Roháči. Pokračujem dál přes Tri kopy a dál nepříjemným sestupem do Smutného sedla., kde si ten den dalo dostaveníčko snad sto skialpinistů. Vyalujem vařič a vypouštíme sněh, abychom vodou ochladili sluncem spalované vnitřnosti.

Naši vyladěnou psychiku trochu podlamuje chlapík, který do sedla vyheveroval snad půl kilovej špek a před našima očima ho necudně sežral. Radši se zvedáme a pokračujeme na Plačlivé a Ostrý Roháč, kde nás čeká technicky nejobtížnější pasáž.

Výstup na Ostrý Roháč velmi znepríjemňuje již hodně rozměklý sníh a vzrůstající riziko vniku laviny, což patří k největším nebezpečím těchto krásných hor. Jdeme naprosto soustředění, snažíme se dodržovat všechny zásady, ale... to ale tu stále je. Na vrcholu víme, že sestupová perlička je stále ještě před námi. Řetězy ve vrcholových partiích jsou pod sněhem, a tak při překonávání vrcholového hřebínku používáme lezeckou metodu tzv. prdelposunu, kdy každá noha visí na jinou stranu hřebene a vy se ve snaze o co nejplynulejší pohyb dostáváte vpřed pohyby naprosto neplynulými. Zkušenost to byla opravdu zajímavá. Další sestup nám již usnadňují ze sněhu místy vytáté řetězy. Kousek nad Jamnickými plesy budujeme druhé bivakovací ležení. V západu slunka nám tentokrát pózuje majestátní Ostrý Roháč. Večer při druhé brrrkaši přemýšlíme o dalším postupu neb ještě třetina hřebene je stále před námi. S vědomím, že ráno moudřejší večera, usínáme.

Ráno nás budí neutuchající dávky deště se sněhem. Zůstáváme ležet a zvažujeme všechny možnosti, kterých je poměrně dost. Po dvou hodinách ustává čina a z nebe padají jemné srágorý a kolkolem se líně válí oblačnost. Rozhodujeme se pro pokračování přechodu a až při opětovném zhoršení podmínek případný ústup nabízejícími se třemi ústupovkami.



Totální proměna počasí po druhém bivaku pod Ostrým Roháčem

O chvíli později si prožívám poměrně kvalitní krizi při výstupu na Hrubý vrch, který je opravdu velkéj vopruz. Náladu nám pak spravuje krásný vzdušný hřebínek na Končistou. Přebíháme Klín, dáváme se do řeči s kolemjdoucími kamzíky

tatranskými a funíme na Blyšť (také zdatná vopruzová kvalita). Sestupujeme do Pyšného sedla, kde končí červená značka. Rozhodujeme se mezi sestupem nebo dotazením přechodu celého hřebene. Je poledne a dobrý čas je argumentem pro pokračování. Vnitřně řeším pouze mapu, kde kosodřevina povážlivě stoupá nahoru k hřebenu, což znamená možný výskyt medvědů a já po nějakém bližším seznámení s místní huňatou komunitou věru netoužím.

Páji vynaložené diplomatické úsilí však přináší plody a po chvíli šlapeme dál mixem sněhu, kamení a tady i trav na Velkou Kamenistou. Na vrcholku se hřeben stáčí mírně na sever a mění se tak i charakter cesty. Přicházejí ke slovu mačky a cepín. Příkře klesáme do Hlinického sedla, kde chytáme mírný orientační chaos. Rozhodujeme se mezi výstupem hranou Smrečiny či jejím traversování, kudy vede rovněž letní cesta. V zimě však cestu přehrazují dokonalá laviniště. Dvakrát se vracíme, abychom pak za maximální opatrnosti začali travers. Při průstupu sněhovými koryty, kde již lavinky letos projeli, aby pak skončily pár set metrů pod námi pod sklaním prahem, naše ostražitost stoupá k vrcholu a těla nám zaplavuje řeka adrenalinu. Uff!!! Velmi nepříjemný úsek nám trvá asi hodinu, pak již krátký výstup sněhovým hřebínkem a jsme na Smrečině. Můžeme trochu povolit v napětí. Na okolní kopce však padá tma a je nutno postavit stan. Utahaní padáme do spacáků už za tmy.

Ráno je počasí zase na draka, tak rychle balíme a pospícháme do Tomanova sedla odkud vede červená do dlouhé Tiché doliny. V Tomanově dolině děkuji všem svatým, že nás okolnosti přinutily spát o sedlo dříve než byl původní plán. V čerstvě připadlém sněhu jsme přímo v sedle objevili medvědí stopy. Páji argument na hodně velkého psa neobstál. Unavení a hladoví si razíme cestu hlubokým sněhem dolu. V přístřešku Tiché doliny si vaříme naše poslední zbylé jídlo. Toho číňana pak s hlasitým pomlaskáváním labužnický hltáme. Zřejmě to byl dobrý model nebo kouzlo okamžiku a místa, jedno však bylo jasné, medvěd by fakt nažrat nedostal...

Na závěr praktické info, které jsem vyčetl z jednoho článku a ke všeobecné spokojenosti na této akci použil. Náš úmysl o přechod, který je bez ohlášky zakázán, jsme předem e-mailem oznámili na horskou službu Západních Tater (kontakt na netu www.hzs.sk), s udáním kdy, odkud, kam, kolik lidí a jak dlouho. Pak jsme telefonicky ohlásili ukončení akce. Spolupráce se slovenskými záchranáři byla výborná. Dalším doporučením je předodjezdové ověření aktuální lavinové situace a předpovědi na www.hory.sk.

Nicméně příroda je příroda, takže užívejte kopců, ale na paměti mějte starou pravdu, že každá legrace v horách končí až u oroseného krasavce dole v hospodě.

Labské okénko

Aktuální zprávy z Labáku

Jan Jěňa Paul

Správce pravého břehu Labe

Ačkoli jsem ke správcování přišel tak trochu jak slepý k houslím a objevují se zde i rysy historického Mnichova (o nás – bez nás; vid', Prcku?), nic to nemění na skutečnosti, že jsem se tuto nevděčnou roli rozhodl přijmout, neboť jsem už stejně poslední dva roky fušoval do „řemesla“ (takže pro mě vlastně nic nového). A mám chuť



v tom pokračovat, neboť pro mě osobně je Labák nejkrásnější oblastí na „světě“, kde se skvěle snoubí romantika s výkonem, tradiční pojetí lezení s moderním. Ale dost sebezpytování.

Chtěl bych tady využít CAO News (coby zástupce všemocného tisku) k tomu, aby vešlo ve známost následující:

Prosím všechny lezce a ostatní návštěvníky (zejména pravého břehu), aby chodili jen po značených stezkách, k sestupu používali výhradně slaňovacích kruhů, ale hlavně, aby respektovali každoroční maloplošné uzávěry z důvodů hnizdění ptáků (Růžové stěny atd. Podrobnosti a časová omezení v dalších číslech CAO News.). Já vím, je to vopruz, to neustálé připomínání všeobecně známých faktů, ale stále zde visí Damoklův meč v podobě úplného zákazu lezení v celých skalách..

Připomínám, jediný oficiální bivak je u Vojtěcha. Zde prosím o dodržování pořádku a odnášení odpadu sebou ze skal. Alespoň toho svého.

A při náhodném setkání s ochranáři se přimlouvám za trochu tolerance a malinko slušného chování, aby se v zájmu věci předešlo konfliktům (jako tomu bylo loni). Toto se týká hlavně přespolních. Doporučuji potlačit vlastní ego a jít lézt jinou, než „mnou“ vybranou cestu v zakázaném sektoru. Mimochodem v květnu vyjde nový průvodce (Pavouku, odvedl jsi perfektní práci) a každý si určitě najde tu sviou cestu. A že bude z čeho vybírat!!

Snad ještě pár věcí k magnéziu. I přes oficiální zákaz je všeobecně tolerováno jeho používání od stupně IXa výše (při silové vybavenosti dnešních lezců se snad nemá cenu bavit o mg u nižších stupňů). V rozumné míře a při lezení stylem OS se skála ani moc nezas... Všem nacvičovatelům a topropákům doporučuji spíše levý břeh a tzv. „Říšoland“ a to z důvodů:

1. Nevadí ochranářům (žádná ochrana).
2. Větší koncentrace těžších cest (některé jsou i o něco nadhodnoceny).
3. Morální stránka je v duchu doby značně potlačena.
4. Pohodlná je i délka cest (většinou do 30 m).
5. Hospoda (kde se večer dožene, co se přes den nepovedlo).

Takže vlastně ideální podmínky pro všechny „neaklimatizované“ z překližek a lovce čísílek. Nenapravitelným prášilům bych stejně raději doporučil jinou oblast. Chci jen říci, že bych nerad viděl magnézium (jako loni) na Staré cestě IV na Strážce Dolního Žlebu – v přepadu?! Když už se někdo rozhodne pro klasickou cestu, mohl by se chovat tak, aby se nemuseli staří klasici „v hrobě obracet“...

Jinak všem ostatním přeji co nejvíce lezeckých zážitků Málo pádů anebo aspoň měkkou podlahu.

Jěňa Paul, správce pravého břehu Labe

kontakt: redakce CAO News (viz v tiráži) nebo mobil: 728 059 835



Foto Strážce Dolního Žlebu © Václav Sojka

Čau redaktore, tak zase doma...

„Nějak se nám pokazilo počasí, a tak jsme to bez dlouhého rozhodování natáhli až domů. Pavel beztak plánoval někdy koncem tohotohle týdne příjezd neb pátého odlétá do Indie a Nepálu a chce si alespoň vyprat :-)

Díky minulému číslu CAO News mi chodí e-maily, jestli jsem něco vyhrál, nebo jestli jsem milionář od narození. A jak to, že nechodím do práce, jako všichni ostatní (co mi to jen připomíná, že by naši socialistickou éru?!). Jako by všichni zapomněli, že to - ještě nedávno - podobně dělala většina lezců. A že současná honba všech za (za čím vlastně?), je prostě zase odsouvá do pozice stáda... Ještěže se sem tam někdo najde a je s kým odjet. Ne že by tady u nás nebylo pěkně. Ale přeče jen je tu zima. A takovej měsíc na italském slunci. Sice leden, ale slunce bylo.

Původně jsem plánoval celou cestu ti ve zkratce pro News popsat. Ale protože to bylo spíše takové bloudění, bloumání a neustálý útěk před severním větrem (který PG nepřeje), a protože se není (co se lítání týče) čím vyťahovat (prostě jsme taková ucha, co to ještě neumí - jak nám bylo několikrát ukázáno jinými), a protože CAO News je lezeckej a ne litačskej časopis a protože jsem ještě asi pořád víc lezec než letec (ač bych chtěl, aby to bylo naopak), tak se svým příspěvkem pouze omezím na doplnění Chosého článku Vánoční Sperlonga. Můžeš to třeba nazvat: „...další lezecké možnosti v Laziu“. Tak se totiž ten kousek skal okolo Říma jmenuje. A fotky - no ty budou třeba i z padáku...“



Další lezecké možnosti v Laziu

Leden pod italským sluncem...

Lukáš Chalupický
SKAJP Teplice

Je pravdou, že průvodce na Sperlongu, Monetu a okolí se jmenuje **Blue Rock** a též je pravdou, že už ho nemají. Existuje i starší, ten se jmenuje **Arrampicare nel sole** z roku 1995 a ten asi taky už nikdo nesežene. Hodí se mít je sebou oba (obzvláště poprvé) a i tak se v nich trochu tápe.



Avšak my se pohybovali (poletovali) u Normy (od Sperlongy asi 50 km SZ) a průvodce na okolí jsme náhodou koupili právě u Da Guida. Jmenuje se 9C+ a popisuje jedenáct různých sektorů (oblastí). Nákresy a přístupy sice má, ale i tak jsme občas bloudili (je pouze italsky!). Ale hledat a najít se vyplatí, odměnou je krásné, naprosto neolezené vápno a liduprázdné skály. Snad jen Placche Rosse (na snímku), hned nad silnicí do Normy, jsou navštěvované místními.

Pokud však jeden dává přednost dobrodružství před jednoduchama s nýty po metru a půl, tak je tu ještě **Gaeta**. To už jsme zpátky u moře. Na Gateu průvodce koupíte (u Guida) a vezete-li sebou i frendy a podobné harampádí, tak si i zalezete (pokud nespádnete do moře při nástupu). Nejdelší cesty mají 130 m, nepočítám-li cesty Sali Tabacchi a Non bagnarti. Ty mají 310 resp. 400 m, avšak více jak dvě třetiny z toho je vždy traverz nad mořem - inu proč ne. Celkem je popsáno 34 cest v obtížnosti 4-7a.



A ještě je tu **Circeo**, podobný charakter jako Gaeta, ale není to z moře. Cest 14, 70-300 m, 4-5c.

Takhle vypadalo městečko Norma z podvrchlíku padáku objektivem Ondry Johanovského:



A na závěr dvě lahůdky. Termální prameny. Musí se sice kvůli nim opustit dálnice, ale kdo nechce nemusí, nikoho nenutím. **Terme di Petriolo** - zhruba uprostřed mezi Sienou a Grossetem po SS 223 (též Bagni di Petriolo). Sjezd je značený. Pramen 48°C kousek nad řekou. **Saturnia** - Cascade del Molino. Od moře u Orbetela značené. Po S 74 později S 322 a dále na Saturnia. Asi 1,5 km před městečkem jsou zmiňované kaskády. Lázně přímo u městečka jsou placené. Petriolo (na snímku dole) jsou rozsahem menší, ale teplejší a je tu méně lidí. Saturnia - to jsou docela velké terasy - kaskády, více navštěvované.

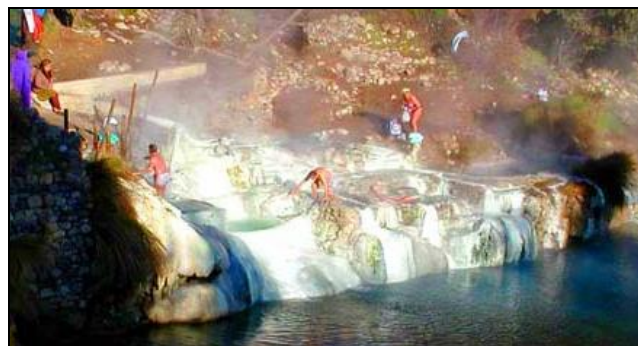


Foto © 2005 Lukáš Chalupický & Ondra Johanovský

PAMĚTNICKÉ OKÉNKO 2

Minule jsme symbolicky pootevřeli „Pamětnické okénko“ – novou rubriku CAO News. Protože ohlasy byly příjemně pozitivní, zkusíme ho pootevřít ještě více. Zde je druhý příběh nejen pro pamětníky:

Venku sněží, popíjím kafičko, nepronásleduj mne žádné pracovní povinnosti a pěkně si čtu CAO News. Pohoda a tu se dočítám, že J.Kašák – benjamínek skupiny Ferox, slaví dvě 5! ... a to je velká příležitost zavzpomínat v oblasti „Koho jsme milovali či měly rády“. Tak Jirku jsem měla a mám ráda...

Jak jsme s Jirkou seděli na „Balkónku lásky“

(Skupina FEROX a první Tatro..)

Alexandra Merhulíková

Skupina Ferox vznikla, když do jmenovaného státního podniku nastoupil v osmdesátých letech charismatický mladý muž Jarda Sinecký (Ing.). Jaroslav miloval hory a skály a záhy se kolem něj vytvořila skupina chlapíků a žen, kteří si do té doby ničili zdraví vodáckými sporty a míčovými hrami – Láďa Bína, Vladimír Laštůvka, Jiří Kašák, Květa Kánská, Jiří Sýkora a jako host Radek Souček. No a když se k nim připojili některé manželky a děti a všichni vstoupili do HO TJ Lokomotiva Děčín, začal náramný sportovně společenský život, ve kterém Jirka sehrál nemalou roli.



Protože byl nejmladší – benjamínek, navíc s postavou spidermana, měl tu radostnou povinnost být na tom horním konci lana. Nezapomenutelné to bylo při „jarních klepačkách“, kdy kolektiv zodpovědně vybral tu nejlepší hvězdičkovou cestu, Jirku jsme tam vyhecovali a on tam „vyšíval“ za našeho radostného povzbuzování – skvělé, lezeš jako fretka!!! No a pak vytáhl celý vlak začátečníků, bab a dětí na vrchol, spustil je dolů a šlo se na další věž, protože se sbíraly sportovní body.



Skupina FEROX, Jetřichovice, rok 1978 – Jirka Kašák právě fotí.

Výkonnost této skupiny zdárně rostla, zejména úžasné byly zájezdy do Sedmihorek. Tam už se lezlo až to zvonilo a z té doby pochází krásné vrcholové foto z Kapelníka (1979).



Na vrcholu Kapelníka. Zleva Jirka Kašák, Láďa Bína a Jarda Sinecký. Nejsou ti hoši nádherně servaní!?

A třešnička na horolezeckém dortu byly zájezdy do Tater, kde Jirka vynikal tím, co je na první pohled zřejmé z tohoto společného foto:



Hoši z Labského údolí mají své pověstné tašky s lahváči, či svačinkou, ale Jirka hrdě třímá kytaru. Kdo jste to někdy zkusil, víte jaká je to oběť, ale zase pro partu je to čin velmi kamarádský a neocenitelný.

V Tatrách to nemělo chybu a když tak jedině, že jsme chybně četli průvodce a lezli vyjančení něco úplně jiného.

A tak jsme se taky vydali na Kozí štít. Já s Jirkou jako první dvojka a za námi ostatní. Oblouha byla modrá, kytičky kvetly a tak jsme vystoupali „jak dým“ na krásné místečko ve stěně. Pod námi to nějak vázlo, a tak jsme usedli do měkkých polštářů z trávy a po chvílce jsme začali sladce ... podřimovat. (Inu do noci se zpívalo, ráno za tmy vstávalo, kdo to má vydržet..) Ale to místo jsme zcela oprávněně pojmenovali „Balkónek lásky“, protože bylo plné lásky k přírodě a kamarádům horolezcům.



Jirko, dodatečně Ti s Evou S. přejeme dobré stupy a chyty, pevné zdraví a veselou mysl a dáme někdy pivko.

Saša Merhulíková

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Skály u Vojtěchova

Sabbath čarodějnic – Náhodný komín III

5.3.2005

Pavel Henke, J.Chára.

Výrazným komínem na vrchol polovže vlevo v masivu.

STRÍPKY..

Výstava na hradu Housce

„Horolezectví v Dubských skalách“

Radek Mikuláš

Hrad Houska byl otevřen pro veřejnost v roce 1998. Tehdejší návštěvníci ovšem procházeli téměř prázdné místnosti, a proto majitel hradu **Jaromír Šimonek** i kastelán – lezec **Milan Kút** – vcelku nadšeně souhlasili s mým nápadem umístit v některé místnosti výstavu o historii a současnosti lezení v Dubských skalách.



Nápad kupodivu přečkal i odchod Milana z místa kastelána, i rozsáhlé úpravy hradu, a na jaře 2002 jsme umístiti do Rytířského sálu šest velkých a dva malé výstavní panely s fotografiemi, kopiemi starých vrcholových knížek, starými lany, kruhy, smyčkami a karabinami. Materiálem i fotkami přispěl kromě mně zejména **Luboš Martinek**, **Vladislav Pštrosák Strnad** a **Jarda Chrtek** a technicky a řemeslně věc zachraňoval **Standa Šlecht**.

Výstava byla zahájena vernisáží začátkem června 2002, na které se sešlo asi 30 lidí, mj. **Karel Bělina**, **Pštrosák**, **Martin Mach**, **Josef Krupka** a další. Od té doby vidělo exponáty několik desítek tisíc lidí, i když nový kastelán – nelezec – občas lidi od panelů téměř odhání, aby nepřesáhl čas prohlídky. (Na snímku vpravo hradní paní, hraběnka **Zuzana Šimonková**)



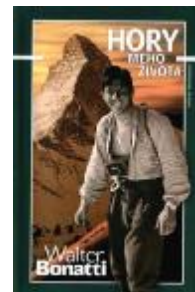
Předpokládáme, že výstava zůstane na hradě i v další sezóně. Rádi by jsme ji ještě rozšířili, ale majitel hradu zatím neuvažuje pronajmout nám nějakou místnost dlouhodobě. Pokud by se to stalo, mohli bychom umístit i modely skal, navrtávky k praktickému vyzkoušení a další zajímavosti.



Foto archiv autora

Tip do úvodníku CAO News

Milan Svinařík z Horoklubu Chomutov nám napsal: „Nedávno jsem dočetl knihu od Bonattiho, „Hory mého života“, která je faktograficky velmi zajímavá, leč není moc čtivá. Nicméně v závěru knihy autor zabojoval a v epilogu napsal níže uvedený komentář k horolezeckému dění dnešní doby. Takže ti to posílám, přičemž ty nejperleťovější z perel jsem vytučnil. Myslím, že to docela sedí, ne? Leonardo da Svinčič“



Dnes uprostřed chaosu moderní doby se všemi jejími protiklady, stále ještě existuje touha po dobrodružství a člověk si ho nakonec kupuje jako hotový produkt. Najde se nějaké pomyslné riziko a pojmenuje se „zkouška přežití“, přičemž přežití je vždy zajištěno.

Oslavují se sólo akce, ale ty doprovázejí vysílačky a jiná moderní pípátka sloužící k tomu, aby „osamělého hrdinu“ v případě potřeby zachránily z nouze. Výkony předem objednané pro Guinnessovu knihu rekordů, s podpůrným družstvem a pod všemožnou ochranou! Některé akce se označují jako vyjimečné i kvůli zisku, o kterém se však nemluví, i když ničím vyjimečné nejsou a nebyly.

...Obklopuje nás podvod a klam. Módnost, nezaručuje opravdovost. Co má skutečnou hodnotu, není nikdy plodem reklamního pokřiku...

Walter Bonatti

Svatá slova...

Pozdrav od Antonína Maláka VIII, (A.M.)



Přišel pozdrav od **Tondy Maláka** ze Švédska:

„Tak jsem si zase počel na stránkách CAO News a nedalo mi to, abych se neozval. Stále jsem imponován tím, co všechno stihnete. I ten „penzista“ Jarda Uher, jak je vidět, je k neutahání. Kde na to bere, když má na krku udržování tří chalup, jak mi posledně ukazoval? Ale má recht. Já blbec pořad něco kutím a potom nemám čas se projet na kole nebo něco vylézt, ač mám docela krásné stěny (žula), téměř za humny. Asi budu muset počkat na tu penzi...“

Tonda se chystá přijet na některou naši schůzku, tak když to vyjde, určitě se ho zeptáme, jak to s tím lezením ve Švédsku vlastně vypadá..

Vzkaz pro Janu Řezníkovou

„To, že vstávám ráno v půl páté, to mi nevedí, že se kodrcám dvě hodiny do Děčína, to mi nevedí, že na tebe čekám 15-30 minut v zimě před nádražím, to mně nevedí, že mi celý den, když běhám na běžkách, šlehá vítr do obličeje zmrzlé vločky sněhu, to mi také nevedí. Ale že vidím po celý den jen v dálce tvou rozmazanou siluetu a nemohu tě dohonit, to mně sakra vadí! Až najdu ten tvůj motůrek, ukrytý někde v běžkách, tak se máš na co těšit. Sekec mazec tě nemine!“



Kýsa

Foto © 2005 Pavel Kýsa Bechyně

Skoby v Tatrách

Poslední dobou se ve Vysokých Tatrách rozmáhá jeden nešvar – vytloukání skob na štandech. Ne starých a zrezivělých „konzerv“, ale nových skob, ponechaných na místě druhými lezci. Jeden z účastníků diskuse na serveru James na toto téma poznamenal:

„Taková skoba po předchůdci přijde k dobru, když člověk nemusí přistoupit na kamenářskou dřinu a šetří se i skála. Na štandu skoba potěší i když se tam dá udělat stanoviště bez skob. Jsou lezci, kteří tomu vlastnímu jištění sice věří, ale na štandu by přeci jen raději viděli skobu. Je to jejich osobní rozhodnutí a nemůžeme je za to kritizovat. A když se najdou tací, kteří tam ty skoby nechají, je sobectví, když je někdo jiný vytlouká. V Alpách by nikoho nenapadlo sbírat erární železo.“

Ríša Hamak na snowkite kurzu.

Ríša Hamak absolvoval na Veselském kopci v Oderských vrších víkendový snowkite kurzu se Špágrem. Tuhle „novinku“ si moc pochvaloval: „Všechno mě bolí, ale bylo to parádní! Začínám šetřit na draka...“



Ríša Hamak RFK

Více informací na <http://www.harakirkiteboarding.cz>

Ve stopě první středoevropské padesátky

Byla to spíše náhodná akce, ale můžu vřele doporučit pro příští roky, všem se nám velmi líbila. Trať na běžky byly dobře připravené, včetně občerstvení, i noclech v místní tělocvičně byl zajištěn. Startovní bylo spíše symbolické 25-50 Kč podle délky trasy. Trasa 50 km vedla z Vysokého nad Jizerou po modré turistické značce na Mýto a zde podle Jizery po červené značce na chatu Jizerka a poté přes Polubné kolem chaty Hvězda (rozhledna Štěpánka), Paseky a zpět do Vysokého n/J.

A jak to vlastně bylo:

Druhý únorový prodloužený víkend jsme se sešli nedaleko Vysokého nad Jizerou, na chalupě Ivana Náhlíka. Srazu se zúčastnili někteří členové CAO Děčín a HO Boletice. Na internetu jsem našla, že v sobotu 12.2.2005 pořádá KČT (Klub českých turistů) 28. ročník lyžařsko turistické akce „Ve stopě první středoevropské padesátky“.

K mému údivu se hned všichni pro akci nadchli a v sobotu jsme téměř všichni směřovali ke startu k místní Sokolovně, kde čekaly připravené trasy 10, 20, 30 a 50 km. Milan a Jana Šafaříkovi s Violkou na zádech v krosničce se rozhodli pro trať 30 km, s nimi pak vyrazili Prcek a Ivan. Já s Davidem jsme absolvovali trať 50 km. V cíli jsme pak všichni obdrželi pamětní list a odznak akce.

Jediné co celou akci trochu zneprjemnilo, bylo dopolední sněžení a v odpoledních hodinách dešť. Nezůstala na nás nitka suchá. Ale zase máme inspiraci pro příští rok až bude počasí slunečné a my si užijeme lepší výhledy, které bohužel letos nebyly.

Ilona Škálková, CAO Děčín

Horám zdar na Liliensteině

Pěkné „Horám zdar!“ se podařilo dvojici Václav Širl & Jaroslav Cach:

„Milej Houbo, sice s křížkem po funuse, ale přece bych chtěl přispět do záplavy Horezdarů a Berghellů - s Cachem juniorem jsme utrhlí BH na nyní vysoce populárním Liliensteině (v pravé stěnové knize), za vodorovného přšosněžení; o týden později se seniorem jsme byli u levé stěnové knihy předstíženi dvojkou Sasů asi o 10 minut. (Ne že bychom kvůli tomu brečeli - ti chlapi byli sumárně nejméně o 50 let mladší!) Tentokrát bylo jasné slunečné počasí, teplota na nule, vítr jak sviňa. Fotky zápisů ze stěnových knížek dodal Houmy Slouka o pár týdnů později – tady je alespoň jedna. Haj hou! Václav Š.“

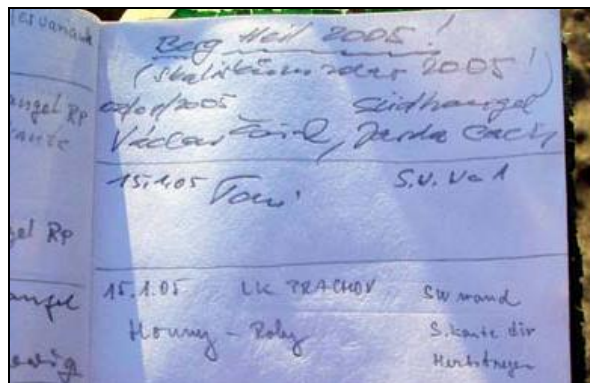
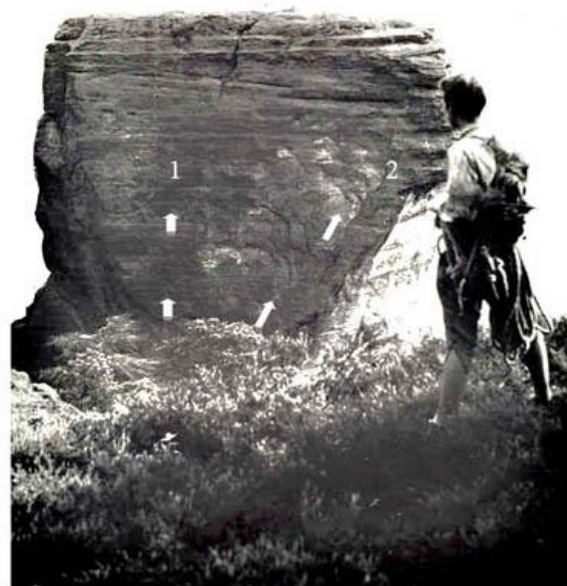


Foto © 2005 Houmy Slouka

Růžová věž – rok 1963

Růžová věž - Severní stěna - 1963



- 1 - Ruda Zabilka při pohledu na svoji cestu (VIIc)
- 2 - Cesta strachu VII - Willy Zenker 5.6.1922

Dostala jméno podle údolní stěny, která k večeru většinou zrůžoví.

Tohle je ale záběr z masivu. A kde jsem sehnal tuhle fotku?

Od Karla Štěpky, který se Zabilkou udělal několik cest. Pak se oženil a odstěhoval se do Sokolova na šachtu.

Čao Jiří Petrini Petřík

Nový průvodce po Dubských skalách

V sobotu 5. března 2005 proběhla v jedné malebné hospůdce v centru Kokořínského dolu schůzka spoluautorů a nadšenců, na které se řešilo a dotahovalo do finále vydání horolezeckého průvodce po oblasti Kokořínsko - Dubské skály. Dohadovala se finální verze celého díla a rozdávala se zodpovědnost za dílo, jako takové.

Pokud vše dobře dopadne, již v letních měsících by bylo možné objevovat krásy kokořínského lezení s novým průvodcem, který bude pravděpodobně nejobsáhlejším průvodcem na našem trhu.

Jan Chrpa



Zleva: Jiří Guttenberg, Karel Bernd, Oto Cihelna ml., Jiřina Pivková, Otto Cihelna st., Vladislav Pštrosák Strnad, Radek Mikuláš, Jiří Hnilica, Pavel Buky Henke..



a pokračujeme opět zleva: Otto Cihelna st., Jan Chrpa, Luboš Martínek, Zdeněk Hubka, Josef Kunzo a Jiří Guttenberg.

Foto © 2005 Jiří Houba Chára, v.r.

Tvrď chleba náboráře

Někdy je mezi horolezci neprávem rozšířeno povědomí o tom, že práce klubového náboráře je velice snadná, a že na tom vlastně vůbec nic není, a že by to zvládl každý, atd., atd. Jenže pravda, jak už to v životě bývá, je zcela jiná.

Tak například náborář horolezeckého klubu CAO Děčín. Jeho zodpovědnou práci by mu záviděl jen opravdový bloud, neboť je to věru tvrdá řehole. Vždyť si téměř neodpočine od nových a nových zájemkyň o vstup do klubu! Ale k čemu slova. My jsme ho navštívili během pracovního dne v jeho kanceláři plné horolezkyň. A tady je důkaz, že náborář, ten tvrdý chleba má..



Foto © 2005 C.A.O. agency

O pokladu v Tiských stěnách

Věnováno Papoušovi do sbírky...

Tiské stěny: jedno z nejhezčích míst děčínského kraje a jedinečné skalní město; ráj horolezců. Skoro se nechce uvěřit, že toto nádherné místo lidé poprvé řádně prozkoumali až v 19.stol. Do té doby se tomuto území lidé vyhýbali - věřili totiž, že ve skalách žijí zlí skřítki a skalní duchové.

A tak není divu, že se na tomto území odehrávaly ty nejpodivnější příběhy. Jeden z nich vypráví o tom, že je zde stále schován velký poklad...

Jednoho dne se objevil u tiského hrobníka velice zvláštní muž. Měl na sobě divné šaty a mluvil cizím přízvukem. Bylo na něm vidět, že jeho dny jsou bezmála sečteny...

Hrobník muže pozval do svého skromného domu a zeptal se, co si přeje. Cizinec se ho zeptal, zda-li by ho, až umře, nepohřbil. Za tuto poslední službu že mu poví, kde má v tiských skalách schovaný velký poklad. Hrobník se pousmál. Moc cizinci nevěřil. Ale což, slíbil, že jeho přání vykoná. Cizinec tedy hrobníkovi prozradil, kde se onen poklad nachází: ve vřesovišti, nad kterým stojí velká pískovcová skála. Ještě téhož večera cizinec skonal.

Ráno ho hrobník pohřbil a potom se vydal do skal - dušička mu nedala pokoj, co kdyby ten cizinec měl přeci jen pravdu! Jenže ať hledal, jak hledal, ono místo nenašel. Večer, když se vracel utrmácen domů, potkala ho sousedka. Když viděla jak sklesle vypadá, hned se vyptávala co jej trápí a hrobník jí svůj příběh vypověděl.

Babka mu odpověděla, že ten příběh bude nejspíše pravdivý. Doopravdy cosi slyšela o jakémsi popleteném cizinci, co bloudil krajem a rád vyprávěl o službě u francouzského krále, kterého popravili a on musel jeho dvůr opustit, aby nedopadl jako král. Přivezl si s sebou velký poklad, ale protože měl o něj strach, schoval ho kdesi ve skalách poblíž Tisé, jenže si nemohl vzpomenout, kde to bylo. Tak se prý nešťastný potuloval po okolí a živil se jak se dalo. A když potřeboval nějakou službu, „zaplatil“ prozrazením místa, kde má schovaný poklad.



Když to hrobník vyslechl, hned se ho zmocnila nová touha poklad najít. Neustále si brumlal cizincova slova o místě, kde poklad je. Hledal dlouho, předlouho, ale nikdy poklad nenašel.

Prý je tam dodnes...

Volně podle <http://fkfoto.wz.cz/>

Jubilea v měsíci březnu

O kulatá jubilea v tomto měsíci není opravdu nouze.

60 Šedesátku oslaví hned dva horolezci – **Eduard Eda Puncman**, předseda oddílu HO Boletice a **Radomír Souček** z HK Děčín.

45 Pětačtyřicítku **Ivan Náhlík** z CAO Děčín a **Stanislav Feigl**, předseda HK Varnsdorf.

40 Čtyřicítku pak **Jan Jéňa Paul** z HO Boletice a **Luboš Jeřábek** z CAO Děčín.

35 Pětatřicítku **Milan LittleBandMan Špatenka** z CAO Děčín.

33 Kristovy léta **David Šedivý** z CAO Děčín a **25** čtvrt století **Jana Jíchová** z CAO Děčín.

Všechno nejlepší!!

Redakce CNs

Zhodnocení soustředění HO LOKO Liberec a jeho příznivců "U Kozy"

Jizerský člověk 2005

Třetí ročník tradiční oddílové akce proběhl dne 26.2.2005 v Oldřichovském sedle. Společenský večer byl v kůlně u Kozy.

	lezecká dvojice	oddíl	poč. cest	body	body chlast	body celkem
1	Vochoč - Pašek	VERTICAL	35	108,5	22	130,5
2	Doubrava – Pešík	HO TJ UD	23	93	30	123
3	Panda – Bobr	HO Loko Lbc	21	42	56	98
4	Hušek st.–Hušek ml.	Liberec	27	73,5	19	92,5
5	Adamec – Svoboda	Praha	17	52	27	79
6	Voříšek – Václav	HO Loko Lbc	19	55	16	71
7	Pepino - Cipis	H. Králové	13	39	30	69
8	Sokol - Luděk	Hejnice-Marabu	12	49,5	19	68,5
9	Drn - Markéta	HO Loko Lbc	12	27	17	44
10	Scharlot - Laco	HO Loko Lbc	6	12	18	30

Závěr:

Počasí nám letos opravdu vyšlo, na druhé straně to řada členů oddílu nepochopila a zůstala doma. Vítězná dvojice předvedla fantastický výkon ve sportovní části, takže na vítězství jim stačil večer spojený s decentním popíjením vína. Rekord v lezecké části sice letos nepadl, ale vzhledem k velmi náročným podmínkám si lezci Vochoč a Pašek zaslouží obdiv. Rychlostní způsob slézání ploten dovedli téměř k dokonalosti! Rekord z roku 2004 v chlastání byl letos překonán o jeden bod (56b) a dvojici Panda - Bobr vynesl na pěkné třetí místo v celkovém pořadí. Výkon obou účastníků byl vynikající a Pandových 7 magických vok vyrazilo řadě fandících diváků dech. Bobr se svými 5 magickými voky předvedl standardní výkon, na jaký jsme u něj zvyklí. Na pravidlo "úklid účastníků nebude zajištěn" byly všichni závodníci upozorněni na startu, takže se letošní ročník obešel bez zbytečného volání Horské služby. Lezec méně úspěšné dvojice č. 8 byl dopraven do nemocnice s pomocí svého spolulezce, takže nemuseli být diskvalifikováni. Slušný výkon jak v lezecké části, tak večer u Kozy, předvedli noví členové HO Loko Honza Voříšek a Venca, ale ve vyhodnocení se to neprojevovalo, neboť po finiši se závěrečnými dvěma magickými voky nebyl už ani jeden z nich schopen psát, a tak se k hlavnímu rozhodčímu dostala jejich neúplně vyplněná startovací listina.

Dík za zdárný průběh akce patří hlavnímu rozhodčímu Romanovi a pomocné rozhodčí Petře.

Z horolezeckého klubu CAO Děčín se ani letos nenašel žádný odvážlivec. A přitom – v ten samý den se ve Žlebu odehrál večírek, při kterém akteři posbírali tolik bodů, že by v chlastací části byli druzí (!) a i bez cest by to stačilo na deváté místo..

Není to škoda a zbytečné sebepodceňování? :o)

Jaroslav Piskoř Houser – veselá kopa

S výborným lezcem a „písařem“ **Jardou Piskořem Houserem** (na snímku) nikdy nebyla nouze o silné zážitky a to ani mimo stěny. Toto vyprávěl u piva kdysi Karel Bělina:

František Žid si koupil nové pohorky a byl na ně náležitě hrdý. Ráno, po menším večírku, se na bidle probudil Piskoř.

„Ty, hele, nový pohorky! Čípak jsou?“

„Moje“, hrdě se hlásí majitel.

„Podej mi jednu, ať se podívám.“

František mu jednu podává nahoru. Za chvíli mu jí Piskoř vrátí a - v pohorce je nachcáno...

„Cos to udělal, ty dobytku?! Tady asi poteče krev!“

„Neblázni, Františku. Přece bys nechtěl, abych se po takovém ránu zvedal..“



Velké letní cíle

Letošní alpský výpad Bělina, Pavouka a Cháry začíná mít jasnější kontury. Ve hře jsou čtyři cesty z horolezecké bible **Im extremen Fels** autorů Waltera Pauseho a Jurgena Winklera v oblasti Brenta:

Cima d'Ambiez 3102 m – Ostwand (Via della Concordia) VI, A1/350 m
Crozzon di Brenta 3135 m – Nordostpfeiler (Franzosenpfeiler) VI, A1/800 m

Guglia di Brenta 2877 m – Sudwestverschneidung und Sudwestwand V-, A0/300 m

Brenta Alta 2960 m – Nordostverschneidung VI-, A1/450 m

A k tomu návdavkem dvě cesty z knihy **Im schweren Fels**:

Guglia di Brenta 2877 m – Normalweg IV/220 m

Crozzon di Brenta 3135 m – Nordkante IV+/1000m

Kdo doplní jejich partu a jak to všechno nakonec dopadne je ovšem zatím ve hvězdách..



Zajímavý alpský dvojboj

Dva alpské skvosty během jediného týdne chce stihnout s přáteli Karel Bělina již toto léto: Nejvyšší horu Evropy Mt. Blanc a „Horu nedostupnosti“ Mont Aiguille (foto) ve Vercors. Plán je takový, že až na místě (v Chamonix) zvolí pořadí podle momentálních podmínek. Když bude azuro půjdou nejprve Mt. Blanc, když ne, přesunou se asi 50 km pod Grenoble k perle Vercors Mont Aiguille a Blanc zkusí při zpáteční cestě...

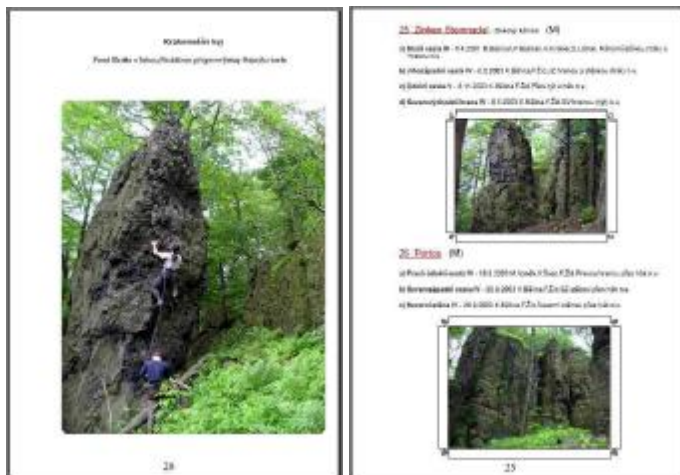


Věru lákavý plán – držíme palce!

Nový průvodce na Ptačí stěny

Pavel Kýsa Bechyně dokončil nového průvodčíka na Ptačí stěny na Bukové hoře.

Průvodce na více jak padesáti stranách popisuje všechny masivy i věže, nechybí obsah, všeobecné informace, historie, mapky, rejstřík. Průvodce je celobarevný a každý objekt je vždy vyobrazen na fotografii, někdy přímo z prvovýstupu.



Bohužel knižní vydání zatím neplánuje, leda by se našel sponzor, který by pomohl uhradit část nákladů na výrobu. Jak nám Kýsa napsal, poskytne celé dílo Vlastovi Domesovi, takže by v nejbližší době měl být volně ke stažení na stránkách www.vrcholky.cz. Pouze ti, co se podíleli na prvovýstupu, dostanou průvodce tištěného. To se rozhodl zafinancovat sám Kýsa: „Lezecký Bůh mě třeba odmění nějakou pěknou cestou nebo nečekaným chytem těsně před pádem.“

Aby si také trochu odpočinul po dobře vykonané práci, sbalil si fidiátka a v pondělí 14.3. odlétá na 16 dní s Janou Řezníkovou do El Chorra...

Veliké díky za pěkný kus práce!

Na návštěvě u Mr. Outsajda

<http://dagles.wz.cz/zihova.htm>

Psáno a foceno pro sira Daglese



Stránky tyto jsou věnovány zejména JEMU! Tomuto neúnavnému bojovníku za vše zpátečnické, staré a nemoderní. Tomu, který rdousí moderní trendy, drtí v zubech nejtý a borháky a případně i ulehá, jako na tomto obrázku, na hromady mg., které tu zbyly po nájezdu borhomilů, které rozprášil.

Prach jsi a v prach se obrátíš, neboť kdo čím práší, v to rozprášen bývá. Děkujeme sire za Tvoji Práci a děkujeme i za Tvá vlídná slova, kterými pozvedáš naše duše z bahna malomyslnosti a slabosti!

S laskavým svolením webmastera **Jana Outsajda Puše**

Nechtěj, aby ti ujel vlak...



OLYMPIJSKÝ ŠPLH - VELKÁ CENA VARNSDORFU 2005

Výsledky úvodního kvalifikačního závodu na mistrovství republiky v olympijském šplhu

Pořadatel: **HOROLEZECKÝ KLUB VARNSDORF**
Sportovní hala Varnsdorf, Západní 2984, 407 47 Varnsdorf
12. února 2005

Elektronická časomíra (záložně 3x digitální ruční stopky)

V sobotu 12.3.2005 proběhl ve Varnsdorfu úvodní kvalifikační závod na mistrovství republiky v olympijském šplhu na 8 metrovém laně. Závodu se zúčastnili i horolezci z HK Varnsdorf a jak je vidno z výsledků na prvních třech místech v každé kategorii, vůbec si nevedli špatně!

Kategorie I. Muži - ročník 1987 a starší délka lana 8 m

- | | |
|--|-------------|
| 1. Křivánek Josef, roč.1979, Sokol Brno I. | 7,02 |
| 2. Matěj Martin, 1986, Sokol N.Město n. Met. | 7,27 |
| 3. Fejgl Michal, 1980, ŠSK Palestra Praha | 7,67 |

Kategorie II. Dorostenci - ročník 1988 a mladší, lano 4,5 m

- | | |
|--|-------------|
| 1. Kittl Jakub, 1988, HK Varnsdorf | 4,29 |
| 2. Jarý Jan. 1990. HK Varnsdorf | 5,17 |
| 3. Feigl Stanislav. 1988. HK Varnsdorf | 7,67 |

Kategorie IV. Senioři - ročník 1964 a starší délka lana 8 m

- | | |
|---|--------------|
| 1. Feigl Stanislav. 1960. HK Varnsdorf | 11,33 |
| 2. Poes Jiří, 1955, Sokol Pražský | 13,97 |
| 3. Niezgodský Pavol. 1953. ŠSK Palestra Praha | 19,50 |

Ověření výšky cíklového čidla: **A.Haufert** Hlavní rozhodčí: **A.Haufert**
Elektro časoměřič, startér: **K.Hofman** Ředitel závodu: **Karel Hofman**

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)



Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

BŘEZEN 2005

- 2.3. **Eduard Puncman**, HO Boletice, předseda oddílu
4.3. **Pavína Sedliská**, HO TJ Doprava Děčín
4.3. **Anna Bodláková**, HK Děčín
5.3. **Jan Autsajd Puš**, HO Štroplaz Radotín, předseda
6.3. **Jan Jéna Paul**, HO Boletice
7.3. **Ivo Myslivec Jeřábek**, CAO Děčín
11.3. **Luboš Jeřábek**, CAO Děčín
12.3. **David Šedivý**, CAO Děčín
15.3. **Jan Josef Palivec**, CAO Děčín
15.3. **Radomír Souček**, HK Děčín
17.3. **Jaroslav Uher**, HK Děčín/CAO Děčín
17.3. **Vladislav Prcek Nehasil**, HO Boletice
17.3. **Šárka Paulová**, Děčín
18.3. **Josef Klůs**, CAO Děčín
20.3. **Stanislav Feigl**, HK Varnsdorf, předseda oddílu
21.3. **Karel Kalibus Kruschina**, Teplice
23.3. **Milan LittleBadMan Špatenka**, CAO Děčín
27.3. **Zdeněk Vajsharó Vajshar**, CAO Děčín
29.3. **Ivan Náhlík**, CAO Děčín
29.3. **Jana Jíchová**, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme hodně zdraví, sportovních úspěchů a spokojenosti...

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- březen **Alpiniáda 2005**. Úvodní disciplína – běh na Sněžku. Start v 11 hodin z nadmořské výšky 1000 metrů. Pořádá ČAK Praha, Jan Červenáček Šlechta.
12.3. **Maškarní ples** v Besedě v Bělé. Pořádá nájemce hospody. Bližší info Zdena Myšíková & Lenka Chárová.
26.3. **Mirasův švih**. V. ročník cyklistické vzpomínkové akce. Pořádá KUR sport.
27.3. **Vítání letního času**. 18.00 hod, Hubertus, Dolní Žleb.
26.4. **Cyklistická časovka do vrchu**. Info Uher, Chára.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Snad už sleze sníh a my budeme moci vyrazit na pisky
 - Možná bude Pamětnické okénko
- Nějaká zaručeně pravdivá pověst ze skalních měst
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 13.4.2005!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- **Pavel Pavouk Černý, Jarda Uher, Vaisharovi, Ivoš Jeřábek, Pavel Kýsa Bechyně** a další prohánějí práskačky po Sněžníku, **Milan Myšík, Pavel Buky Henke, Honza Horák** a další motýčkují v ledovém království a **Pavel Zip Horník, Petr Jícha, Tomáš Hrabáň, Jarda Uher** a další praší na umělé stěně. Po téhle zimě budou všichni v laufu..
- **Převoz v Dolním Žlebu** je opět mimo provoz. Sotva problikla tiskem zpráva, že už zase jezdí, došlo k utržení kotvy. Nyní čeká v zimovišti až hladina Labe klesne natolik, aby se dala ukotvit nová kotva.
- Pokud letos nebude pro nepřízeň počasí (nebo ochranářů) zrušena **Prachovská dvacetitýřhodinovka**, vyrazí na lezecký maratón i lezci z Děčína. Jistí jsou už Pavouk s Houbou a další ještě zvažují.
- Na lezci.cz proběhl on-line rozhovor s mistrem světa v lezení na obtížnost **Tomášem Mrázkem**. Dík za tento počín správcům tohoto lezeckého serveru!
- Tomáš Rous nabízí zbraně do ledu **GRIVEL-ALP WING** s poutky, kombinace tlouk, lopatka. Málo používané. Cena za oba 6.700,- Kč. Mob. 608 730 186 nebo 606 737 897
- Není to žádná novinka, ale přece – **Karel Hofman** se oženil.
- Vyšel nový **EVEREST**. Pokud si chcete přečíst parádní článek od **Jardy Maršíka** o pískovcových desítkách (foto **Lukáš Chalupěcký**), o boulderingu v jedné exotické oblasti, rozsáhlý portrét **Karla Běliny** a hafo dalšího, určitě si ho kupte. Za těch pár korun stojí!!
- Nultý ročník nočního **BAJKOVÁNÍ** zorganizoval **Jarda Uher**. Byly vyjeté koleje, pádů mraky, ale všichni byli spokojeni..

Hodně sluníčka a brzký příchod jara!!



Přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 6. DUBNA 2005 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!